

תת"ע (עכו) 2917-05-24 - חביב מוסא נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2917-05-24 - חביב מוסא נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2917-05-24

חביב מוסא

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[13.07.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 13.2.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.6.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי לא זומן כדין ולא ידע אודות מועד הדיון אולם טענה זו אין בה כדי להועיל למבקש. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי המבקש זומן כדין לשיבה בה נשפט בהעדר ביום 13.2.2025 ואף צוין מפורשות בפרוטוקול הדיון כי נמסר לידי בית המשפט אישור מסירה אשר סומן 1/ת; המבקש כלל לא התמודד עם קיומו של אישור מסירה זה, והדבר אומר דרשני.

למען הסר הספק, אדגיש כי אישור המסירה (1/ת) כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, שם האב, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך; לפיכך לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

(ההדגשה אינה במקור, ג'.נ.ע.).

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור כל האמור לעיל, לא ניתן לקבל את טענת המבקש בדבר קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון ולא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה".

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש כלל לא כפר בביצוע העבירה, וכל טענתו התמצתה בכך שייגרם לו נזק בשל כך שהוא נזקק לרשיונו לצורך עבודותיו, וכן בהיותו מפרנס יחיד; כמו כן, לטענת החברה אשר מעסיקה את המבקש, פסילת רישון הנהיגה של המבקש משמעותה אף פגיעה בפעילותה התקינה של החברה.

כידוע, אין די בטענות מסוג זה כדי לבסס את קיומה של עילת עיוות הדיון, שכן המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין (ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018)).

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי פסק הדין אשר הטיל את המבקש, בין היתר, פסילה למשך 6 חודשים, היה ראוי ומאוזן, בשים לב לכך כי העבירה האחרונה שביצע המבקש הייתה בשנת 2024 בגין שימוש בטלפון נייד בעת נסיעה. אם בכך לא די, לחובת המבקש 14 עבירות של שימוש בטלפון בזמן נהיגה, ונדמה כי אין בהודעות תשלום הקנס כדי להרתיע את המבקש מלשוב ולהשתמש בטלפון בזמן נהיגה, דבר אשר מסכן את משתמשי הדרך. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, בהעדר הצדדים.